

Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ἀνήσῃ καὶ κατὰ τὰς προσεγγιζούσας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων νὰ κάμῃ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς φιλοανθρώπους!

Τὰ θεατρικὰ τῆς Σύρας ἐγέννησαν καὶ κομψὰς φυλλάδας καὶ κομψότερα ἄρθρα. Ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἔχομεν ἐπὶ στίλβοντος χάρτου μίαν διχαμρτύρησιν τρόπον τινα κατὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς τοῦ ὑπαστυνόμου κ. Μολοχάδου καὶ ἐν πλούσιον εἰς πληροφορίας καὶ γνώσεις ἄρθρον τοῦ κ. Σαλαταμπάση. Ἡ συζήτησις προκειμένου περὶ συγκρούσεως ἀρχῶν καὶ δικαιοδοσίας καταντᾷ ἐν Ἑλλάδι πάντοτε μεταφυσική. Οἱ συζητούντες ὅλοι ἔχουν δίκαιον. Ὑπεράνω τῶν νόμων ἀλλαχοῦ εἶναι ἡ παράδοσις καὶ τὸ ἔθιμον· εἰς τὰ θέατρα δὲν ὑπάρχει ἄλλη δικαιοδοσία εἰμὴ ἡ ἀστυνομική· ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἐκεῖ εἶναι σχεδὸν δύναμις ἀόρατος, ἀγνωστος, μυστηριώδης ὡς ἡ δύναμις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἐδῶ ὅμως εἶναι ὁρατὴ, γνωστοτάτη, κομματικὴ, ἐπιδεικτικὴ. Καὶ συμβαίνουν ὅσα συμβαίνουν καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συμβαίνουν τὰ συμβαίνοντα.

Ο ΧΑΛΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΗΣ

Ἦτο ἐκ τῶν εὐρυκαρδίων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες ἤξιζε νὰ τίθενται ἐπὶ εὐρύτερας σκοπιᾶς, διὰ νὰ περιλαμβάνωσιν εὐρύτερον ὄριζοντα εἰς τὰς ὄψεις καὶ εἰς τοὺς πόθους τῶν. Ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀνατολίτικων τύπων, τῶν καθ' ἑκάστην σβεννουμένων καὶ ἐκλειπόντων. Συνέδεσε τὴν τύχην του μετὰ τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς καλαῖς αὐτῆς ἡμέραις, ὅτε ἔρρεεν ἀφθονον μολδοβλαχικὸν χρυσίον, ἤκμασε καὶ παρήκμασε μετ' αὐτῆς, ἐπιζήσας καὶ αὐτὸς ἡμέρας χρυσᾶς καὶ ἡμέρας πυκρᾶς, ἡμέρας μαγείας καὶ ἡμέρας ὀδύνης. Ἡ οἰκία του, ἡ νῦν ἑλληνικὴ ἐν Πέρα προεστία,

Ἄλλ' αἴφνης ὁ Ἱερειῆς Γίζης, εἰς τῶν δαιτυμόνων, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνήν. Εἶχε παρατηρήσει τὴν πρὸς τὸν Σανούτου μυστικὴν πρόσκλησιν τοῦ Μαύρου, τὴν ἐξοδὸν τοῦ Σανούτου ἐκ τῆς αἰθούσης, τὴν μετ' αὐτὴν διολίσθησιν τῶν δύο νεαρῶν γυναικῶν, καὶ κεντηθεὶς ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ἐφαντάσθη παραθαλάμια φιλήματα καὶ σκευωρίας καὶ ἐνόμισεν ἑαυτὸν προσβαλλόμενον. Ὅθεν ἐξῆλθεν ὅπως ἴδῃ τί συνέβαινε.

— Τί κάμνετε ἐδῶ, κυρία; εἶπεν οὗτος. Τί τρέχει, φίλε κόμη;

Ὁ Σανούτος συνέπλεξε τὰ χεῖλη μὲ τοὺς ὀδόντας καὶ εἰσίγει.

— Τί ἔπαθε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Γίζης, βλέπων τὴν ταραχὴν τῆς Φορτοῦνας. Τίς ἦτο ἐδῶ πρὸ μικροῦ;

Εἶχε προλάβει νὰ ἴδῃ τὴν θύραν κλεισμένην καὶ τοὺς δύο ἀνθρώπους τοὺς ἀποκομίζοντας τὸν πνιγμένον, στιγμαίως, ὡς δίδυμον σιὰν ἐξαφανισθεῖσαν. Ὁ Γίζης ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἦνοιξε, προτοῦ νὰ προλάβῃ ὁ κόμης νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα.

Εὔρε τοὺς δύο ἀνθρώπους ἐν τῷ προθύρῳ, ἀποθέτοντας τὸ νεκρὸν σῶμα ἐπὶ ἀμαξίου.

Ὁ Σανούτος συνελθὼν ἐκ τῆς ἀφασίας του κατέβη κατόπιν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Μαῦρος τὸν εἶχε προλάβει, καὶ ἰδὼν τὸν Γίζην καταβαίνοντα μὲ δύο ἢ τρία πηδήματα τὸν ἐφθασεν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρίδος.

— Ἡ αὐθεντία σας δὲν πρέπει νὰ φύγῃ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ

ἦτο εἶδος παραδείσου, ὅπου αὐτὸς ἐβασίλευεν. Ἡ γενναιότης αὐτοῦ εἶχε καταντῆσει προοριμώδης. Ἄνευ τοιούτων ἀνδρῶν ὡς τὸν Κωνσταντινίδην ἢ Ἑλληνικὴ Κωνσταντινούπολις θὰ ἦτο Κόλασις. Συνέτρεγε παντοῦ, ἐδίδο παντοῦ, δὲν ἠρνεῖτο εἰς οὐδένα. Εἶχε καὶ παιδείαν μεγάλην καὶ ἡγάπα τὰ γράμματα ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Εἰς τὸν κ. Ρ. ἀντιπολιτευόμενον λέγει τις:

— Δοιπὸν; ὁ Κουμουνδούρος μας ζῆ;

— Ἄ! δὲν τὸ ξεύρουμε ἀκόμη.

Εἰς ὑπουργὸν τινα παρίστανεν ἀστεῖός τις τὰ πράγματα σκοῦρα, τῶρα μὲ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Κουμουνδούρου:

— Καὶ πόσο μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἡ ἀνάρρωσις αὐτῆ;

— Εἴκοσι πέντε ἡμέρες.

— Ἐ, σὲ εἴκοσι πέντε ἡμέραις ἐμεῖς περνοῦμε ὅλα τὰ νομοσχέδια!

Ὅλα βλέπετε ὅτι γίνονται κλέφτικα ἐν Ἑλλάδι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ BAZAR DE LA HAVANE

ἦτοι τὸ ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος **Κεντρικὸν Ἰκαυνοπωλεῖον** τοῦ κ. Χρήστου Ἀγγελίδου λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ἀνακινώσῃ εἰς τοὺς πολυαρίθμους αὐτοῦ πελάτας ὅτι ἐκάστην Κυριακὴν θὰ μὲν κλεισμένον.

Ἐλπίζει ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο οὐ μόνον θὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιδοκίμασις τῶν κυρίων πελατῶν.

αὐθέντου μου χωρὶς πῖλον καὶ ζίφος, τῷ εἶπε φιλοφρόνως καὶ εἰρημικῶς.

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ ἀνόητος; ἔκραξεν ὁ Γίζης. Προσποιεῖται τὸν τρελλόν;

— Τὸ συμπόσιον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, ἐπανέλαβεν ὁ Μαῦρος.

Ἄλλ' ὁ Γίζης μὲ στιβαρὰν χεῖρα τὸν ὤθησεν ὀρηκτικῶς καὶ παρὰ μικρὸν ἦλθε νὰ τὸν ρίψῃ ἐγκάρσιον ἐπὶ τῶν λιθίνων βαθμίδων.

— Ἄφες τὸν εὐγενῆ κόμητα, Μαῦρε! ἔκραξεν ὁ Σανούτος ἐλθὼν κατόπιν. Μὴ συνερίζεσαι αὐτὸν τὸν νυκτοκόρακα, Γίζη. Πρὸς ἐμέ, ὀμιλεῖ, ἂν θέλῃς. Τί ἐπιθυμεῖς; εἰπέ μοι.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τί μυστήριον κρύπτεται ἐδῶ, εἶπεν ὁ οἰνοβαρὴς Γίζης.

— Δὲν εἶμαι μεθυσμένος διὰ νὰ φοβοῦμαι τὰ μυστήρια, εἶπεν ὁ Σανούτος χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί ἔλεγεν. Εὐτυχῶς ἔγω ἀκόμη ὀλίγον λογικόν, καὶ θὰ σὰς φέρω τὸ δῶρον τοῦτο εἰς τὴν αἴθουσαν, διὰ νὰ τὸ ἴδῃτε ὅλοι.

— Καὶ εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Σκιαχτὴν καὶ πρὸς τὸν Μαῦρον.

— Λάβετε αὐτὸ τὸ κούτσουρον καὶ φερέτέ το γρήγορα εἰς τὴν αἴθουσάν μου, μαστόροι!

— Ποῖον κούτσουρον; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Τὸ πτώμα, ἀνόητε, καὶ ὄχι σέ; εἶπεν ὁ Σανούτος.